

„Језик је кућа бића, у језичкој кући станује човек“

(М.Хајдегер)

Након што је Бог створио природу, почео је стварати ситније, а потом и крупније животиње, а онда је коначно дошао ред и на човека. Бог је тада одлучио да створи биће које ће бити господар свих осталих на земљи, која ће бити најсличнија њему од свих бића која су до тада постојала. такво биће ће бити толико развијено да ће ходати усправно и имати моћ прављења и коришћења најразличитијих оруђа. Међутим, Бог је пожелео да подари човеку још нешто што ће га апсолутно одвојити од осталих бића и због тога му је дао реч.

Човек је, на почетку, реч користио на најпримитивнији начин. Правио је мноштво звукова којима је придавао најразличитија значења. Онда је његов говор почео да поприма дефинисанији облик и да се развија. Човек је увидео да треба да постоје одређене норме па је почео стварати правила говора и на тај начин је настао језик.

Човек је временом увидео моћ језика – његов свет је био у оноликој мери ограничен колико и његов речник. Зато се бавио најважнијим питањима свих аспеката свог живота помоћу језика. Речи су временом стекле огроман углед па их је користио у политичким и филозофским расправама и оне су постале најмоћнија оруђа у вођењу државе. Из тих разлога су настале реторика и дијалектика које су, као вештине беседништва, представљале нека од најважнијих умећа којима су се бавили најугледнији државници и учењаци.

Човек је кроз језик изражавао и своје емоције, писао поезију, рецитовао, изјављивао љубав, писао писма, стварао пријатељства и остављао траг у уметности. Такође, схватио је да иако не може да избегне смрт, свакако може да је надмудри, јер и поред тога што живот није вечан, реч јесте и она говори и онда када човек заћути заувек. Књиге су добиле огроман значај јер су могле да обликују људске умове и светове на начин на који ништа друго није. Читајући туђа дела човек је почео да се поистовећује са људима које никада није ни упознао али се осећао као да су му баш ти далеки странци, у чијим се речима пронашао, блискији од људи којима је окружен свакодневно. То би понеке нагнало да почну да остављају и сопствене доказе постојања тиме што би и сами узимали наливперо и хартију у руке и претварали мисли у речи на папиру. Човек је коначно успео да увиди сву лепоту језичког изражавања, сли и тежину коју оно носи.

Помоћу речи човек је сламао срца, водио ратове, уништавао животе и светове, лагао из сопствене користи, повређивао друге, убијао, исказивао мржњу. Отишао је толико далеко да су народи који су некада били браћа и причали истим језиком почели због тог језика и ратовати. Речи су биле у стању да горе и пеку као ватра. Човек је спознао оштрину сваког изговореног словцета које је имало моћ да повреди онога коме је упућено – више него најоштији мач. Оно што је чинило његов положај још тежим јесте неповратност речи и спознаја да када једном пустиш реч да ти одлепрша са језикам, никада је не можеш вратити, па макар имао и сав новац, моћ и углед овог света. Човек је можда био господар осталих бића на земљи али собом није у потпуности загосподарио и није био у стању да одваја речи од своје грешности.

Временом је спознао сву рањивост која долази са речима и од које није знао како да побегне. Постало је превише болно носити тежину сваке изговорене реченице која га је икада повредила и коју није могао да заборави ма колико се трудио. Због тога се запитао да ли је животињама лакше

јер их је бог поштедео терета који људи морају да носе са собом, зато што живе без речи и не морају свакодневно да стрепе од штете коју оне могу да начине

Тада је човек почео сводити језик на минимум, престао је да негје говор и да обраћа пажњу на начин изражавања, па чак је и направио машине које су говориле уместо њега и тиме створио мали, безбедни свет, без рањивости и шансе да буде повређен и одбацио оно што му је бог тако дарезљиво подарио. Било је све мање оних који су обраћали пажњу на ширину свог речника јер је једноставно било лакше свести свој говорни свет на један мањи и скученији простор. Зашто би човек улагао интелектуални напор бирања одговарајућих речи када му је доступно толико других начина споразумевања? За одговором на то питање трагале су масе које су одавно одустале од речи, па већ њихови потомци су дошли до тога да им недостатак речи чак ни не буде необичан, па се таквим питањима нису ни бавили.

Међутим, тишина још увек није завладала. Људи су и даље изговарали речи, али су престали да говоре и заборавили су како се слуша. Свако је умео да повеже одређена слова и искаже одређене речи али мало чије су заправо имале значење и тежину. Они који су и даље имали нешто да кажу, морали су дуго и напорно да траже некога ко ће их саслушати и ко ће моћи да их разуме. Упркос томе, никада нису престали да трагају- колико год то било тешко, понекад би нилазили на особу која је била у стању да саслуша или појми све оно што су имали да саопште, а понекад чак и одговори.

Тада је Бог схватио да све док на свету постоји макар један човек који није заборавио истинску моћ речи, за човечанство има наде.